

KUR

**TIM
SAMUELS**

DINGO

MANO

IETIS?

**KAIP
SUPRASTI
VYRUS**

Alma littera

Turinys

1. Įžanga: ašarų baimė	9
2. Tapti vyru (parduotuvės automobilių aikštelėje)	21
3. 3000 dolerių kabinimo mokykla	35
4. Pasimatymų konvejeris	48
5. O varge, santykiai!	
Mikrosekundė vyriško atvirumo	71
Vyras ir vienpatystė	75
Prasčiausia išsipareigojimo forma – geriausia, ką turime	100
Viskas, ko reikia, yra meilė (daugiau realizmo, mažiau moralizmo ir galbūt kelios tabletės)	108
6. Kai Morrissey užėjo arbatos	115
7. Bloga diena pakriksti nervams	124
8. Kaip praėjo diena, brangusis?	154

9. Išlaisvinkime savo testosteroną	
Duok, duok, duok į snukį!	179
Karas ir talka	192
Kaukimės!	203
Prasmingas laikas su draugais	209
10. Trečia koja pornografijos aikštelėje	216
11. Pavydus ateistas	241
12. Tėvystės testas	263
13. Pabaiga: atsiimkime ietį	293

1

IŽANGA: AŠARŲ BAIMĖ

Tai tolygu prišlapinti lovą.

Viskas prasidėjo neapibrėžtų formų, didžiuliame, atviraime BBC biure. Tai buvo energingas kūrybinis pokalbis su bosu apie dokumentinį filmą, kurio reikėjo iš manęs, aš teisuoliškai kalbėjau, kad tokia filmo koncepcija ydinga. (Savaime suprantama, buvau visiškai neteigus – iki šiol žmonės man kartoja, kokius neregėtus žiūrovų skaičius filmas surinko su ne tokiu užsispyrusiu režisieriumi.)

Du suaugusieji atvirai kalbasi apie filmą. Tai kasdienis reikalas – iš to gimsta televizija ir radijas. Tačiau bosas ėmė kelti balsą. Tonas artėjo prie asmeniškumų (nuskambėjo kažkas panašaus į „kas manaisi esąs?“); klaviatūros mūsų biure pritilo, liko tik lengvas nutrūkstamas tarškėjimas – kolektyvas nusprendė, kad barnis bus smagus. Taigi, boso balsas pakilo, tonas pakito – ir mano viduje kažkas tiesiog nutrūko.

Gindamas savo poziciją („šitas filmas – cinizmo viršūnė, žmonės permatys mus kiaurai“) pajutau, kaip galugerklyje formuojasi gumulas.

– Tu net nenutuoki, kaip tau pasisekė!

Ėmė gelti akis.

Klaviatūros visiškai nutilo.

– Kas, po velnių, tu esi?!

Šūdas.

Ar man tvenkiasi *ašaros*?

Vyriškoms ašaroms ne vieta darbo vietoje. Tiesą sakant, nesu matęs darbe verkiančio vyro. Per ilgus metus gal ir mačiau pustuzinį moterų, kurios tekinos lėkdavo į tualetą (su iš paskos besivelkančiomis draugėmis) ir po kelių minučių grįždavo į užjaučiamų lingavimų ir drąsinančių šypsenų kupiną biurą – šiek tiek paraudusiomis akimis, bet nesužalota reputacija. Tikrai, gi nieko čia tokio.

Bet kad vyras apsipiltų ašaromis darbe ir liktų sveikas? Gal jis ir išsigelbėtų pasakęs, kad ką tik sužinojo, jog jo visą šeimą (su šunimi) pasiglemžė didžiulė smegduobė, ar kad gydytojas ką tik pranešė, jog jam gyventi liko vos 10 minučių.

Kol stengiausi pastatyti į vietą savo ašarų liaukas, vien mintis apie porą ašarų, galinčių kaptelėti pačiame antro aukšto kolektyvinių idėjų erdvės centre, sukėlė absoliučią kaustančią gėdą, nejaustą nuo pat 1983 m. vasaros skautų stovyklos, kai vieną naktį visiems aplinkui miegant aš, niekaip negebėdamas iš vidaus atsegti palapinės, didžiausiam savo siaubui, turėjau išleisti pūslės turinį į miegmaišį.

Bet aš ne aštuonmetis, įkalintas palapinėje. Aš – žurnalistas, infiltravęs į Šiaurės Airijos gaujas, per riaušės stojęs akis į aki prieš fašistuojančius skustagalvius, apkaltinęs Jamaikos narkotikų prekeivius žmogžudyste. Aš gimiau Mančesteryje ir vis dar bandžiau mėgdžioti atsainią Liamo Gallagherio* elgseną. Du

* Grupės „Oasis“ vokalistas, pagarsėjęs skandalais ir stačiokišku elgesiu. (Čia ir toliau * žymimos vertėjo pastabos.)

Kur dingio mano ietis?

kartus gavau į snukį nuo klubo apsauginių ir nuleidau tai juokais. O dabar buvau beašarojantis prieš daugiau nei pusšimtį kolegų, jau nustojusių apsimetinėti, kad žiūri į ekranus.

Vyriškos ašaros nėra darbotvarkės dalis. Supratęs, kad esu per vieną sakinį nuo užtvankos griūties, įsiklausiau į savo vidinį mančesterietį.

– Apsišik galvą.

Ir apsisukęs išdrožiau perdėta, kone beždžioniška Liamo eiseną nusitręšti nuo ko nors cigaretės ir įsiurbti šiek tiek testosterono.

Iki šiol nusipurtau pagalvojęs apie tai, kas galėjo nutikti, jei nebūčiau laiku paspaudęs to šiauriečio išėjimo mygtuko. Ar apie mane vis dar šnibždėtusi biuro vakarėliuose? Apie tą kartą, kai Timas nusirovė sėklides ir gražiai paguldė jas šalia rašymo lentos?

Kitas žmogus

Vis dar jausdamas nemalonų po to incidento likusį skonį stengiuosi suprasti: ar jame galėjo būti kažkas, kas paaiškina tą šiuolaikinį balansavimą ant peilio ašmenų – buvimą vyrų? Specialistas vos užmetęs akį pasakytų, kad nieko nuostabaus, jog visa tai įvyko darbe – vietoje, kuri tapo perdėm dominuojanti mūsų savivertės ir tapatybės atžvilgiu. Kad pats atviras biuras yra nenatūralus vyriškumą slopinantis burbulas, nuo kurio pakrinka visi mūsų „kaukis arba bėk“ hormonai. Kad šiais laikais darbas dažnai vyksta galvoje ir nebėra to pasitenkinimą teikiančio fiziškumo, kylančio iš sveiku prakaitu mušančio triūso ir apčiuopiamų rezultatų. Galima įlįsti į mano galvą ir patyrinėti, kas tuo metu buvo didžiausias nerimo šaltinis – prastas miego režimas, stresas dėl santykių (ar jų nebuvimo), tarp gyvenimo lūkesčių ir

tuometinės realybės žiojinčios prarajos dydis. Ir, jei jau dirbame kruopščiai, galima stora linija apibrėžti faktą, kad mano bosas iš tiesų buvo moteris. Ar tai, kad buvai aprėktas moters, gali tam tikra prasme dar labiau sumenkinti vyriškumą – arba sužadinti emocijas? Jei jau kryptame nuo politinio korektiškumo kurso link klišių analizės, tada pripažįstu: taip, ta moteris buvo viena iš tų, kurios atrodo vyriškesnės už bet kuri vyrą.

Paprastas incidentas, tik per plauką nesibaigęs mano ašaromis, atspindi platesnį modernaus vyro vaizdą. Negali būti, kad mano tėvas, subrendęs Antrojo pasaulinio karo metais, būtų virpinęs lūpą per darbinį kivirčą. O jo tėvas, kuris kovėsi Pirmajame pasauliniame kare, juo labiau būtų radęs geresnės veiklos.

Tačiau žingsnis vos per vieną ar dvi kartas atgal yra kelionė į nepažįstamą vyrišką žemę. Mano tėvas gimė vos treji metai po to, kai Didžiojoje Britanijoje moterims nuo 21 metų buvo suteikta balso teisė. Mano senelis gyveno tais laikais, kai moterims nebuvo galima tapti politikėmis, advokatėmis, buhalterėmis ar veterinariėmis. Mano prosenelis gimė eroje, kai ištekėjusi moteris net negalėjo turėti savo turto. Visi jie gyveno tada, kai profesija buvo visam gyvenimui, o vyro vieta namuose ir visuomenėje buvo aiški ir nekintama. Dešimt tūkstantmečių visiškos vyrų valdžios ir dominavimo, – nuo tada, kai tapome agrarine visuomene (pasirodo, medžiotojų ir rinkėjų laikais buvome gana tolerantiški lyčių lygybės klausimais), – sugriuvo vos per kelis dešimtmečius.

Taip ir turėjo būti. Kaip ir visą parą dirbančios vaistinės, šis milžiniškas šuolis lyčių, lytinės orientacijos ir rasinės lygybės srityse yra vienas didžiausių mūsų pasiekimų. Nors prieš šimtą metų buvo begalė vyrų dominavimo pavyzdžių, tuo pačiu metu JAV klestėjo rasinė segregacija, Australijoje buvo kalinami ho-

Kur dingio mano ietis?

moseksualūs vyrai, o visa Anglija buvo nuklota lūšnynais. Mes tikrai nuėjome labai toli (kita vertus, vieno Kukluksklano padalinio pareiškimas, kad nuo šiol į „burtininkų“ gretas priimami ir juodaodžiai bei gėjai, ne visai atitinka mano lygybės supratimą).¹

Atleiskite mums, vyrams, jei kartais netvirtai stovime ant kojų. Taip yra ne tik dėl palyginti staigaus lyčių santykių pokyčio po 10 000 metų poilsio su patogiomis valdovų šlepetėmis, bet ir dėl kitų galvotrūkiškais atriedančių socialinių pokyčių, kurie paliečia ir vyrus, ir moteris: žiniasklaidos srautas prikiša mūsų galvas neigyvendinamų lūkesčių, technologijos skverbiasi į kiekvieną gyvenimo kampelį, o darbas atima vis daugiau laiko ir sielos, bet mainais siūlo vis mažiau apsaugos. Įvairios organizuotos religijos pateikia savo atsakymus. Be kita ko, mes ilgiau gyvename – santuoka ir vienpatystė turbūt atrodė visai kitaip, kai vidutinė gyvenimo trukmė buvo 45 metai. Ir visa tai vainikuoja gluminanti visokeriopų pasirinkimų įvairovė.

Penkias minutes atsainiai panaršęs tinderyje galiu apžiūrėti daugiau netekėjusių moterų, nei mano prosenelis savo kaimė būtų pamatęs per visą gyvenimą. O kaip dešimt minučių „YouPorn“ svetainėje būtų paveikę to rūsčios išvaizdos vyro, nespalvotoje nuotraukoje stovinčio šalia prievarta vestos apkūnios pusseserės, lytinį pasitenkinimą, galime tik spėlioti.

Žinoma, per šiuos socialinius perversmus mes patys išlikome nepakitę. Mes – tai vyrai. Vyrų kūnai beveik nepasikeitė nuo tų laikų, kai gyvenome urvuose. Mūsų viduje pokši tos pačios sinapsės ir hormonai, kuriuos sužadindavo savanomis klajojantys liūtai. Tačiau mūsų kūnai visiškai sutrikdyti šiuolaikinio gyvenimo būdo. Hormonai, užplūsdavę kūną ir įspėdavę mus apie artyn sėlinantį liūtą, dabar sukrunta atėjus piktesniam elektroniniam laišku... ir

nesustoja plūsti net tada, kai tikslas suaštrinti pojūčius būna seniai pasiektas. Ką daryti: kautis, bėgti ar „atsakyti visiems“?

Ar mūsų evoliucija nuėjo per toli? Ar toks gyvenimo būdas, ši pažengusio kapitalistinio vakariečio būtis, yra geriausia mūsų forma? Ar mums tikrai skirta kasdien eiti į biurą, kiurksoti prie stalų amžinai vaikantis daugiau pinigų ar aukštesnės socialinės padėties? Grįžti namo į išsvajotus monogaminius santykius, nes pagaliau sėkmingai perėjome pasimatymų minų lauką ir nugalėjome nuodingąją į smegenis įsisiurbusią pornografiją? Kišti į galvą tiek daug mikroinformacijos iš visų išmaniųjų įrenginių, prie kurių esame prisijungę, kad niekada neturime progos sustoti ir pagalvoti apie tą nemalonų klausimą, ką visa tai reiškia, ir net nesusimąstome, ar ne per greitai atsikratėme tų keistų religinių ritualų, kurie taip puikiai gelbėjo žmogui nuo tada, kai jis išmoko piešti ant sienų?

Ar mes tapome *Man Zero*, nuliniu vyru, – mažai kalorijų ir dar mažiau testosterono turinčia tikro vyro versija? O gal šis naujausias receptas – kad ir kokie būtų jo trūkumai – yra geriausias iš visų?

Nulinis vyras yra subtilesnio, ne tokio nuspėjamo skonio kaip ankstesnės vyrų versijos – prisiminkite drąsiai paskutinio XX a. dešimtmečio naujojo vaikinio eiseną ar lėkštą kūno losjonu kvepiančio metroseksualo blizgesį. Mes tapome įžvalgiais vartotojais, ėmėme atidžiau rinktis ingredientus. Atkreipę dėmesį į teigiamas savo draugių ir kolegijų savybes nusprendėme, kad mums tai visai patinka. Taigi, metroseksualai tuštindavo savo merginų kosmetines, o mes tuštiname jų emocinius klodus – savinamės tą didžiai vertinamą galimybę sakyti tai, ką galvoji.

(Žinoma, medalis turi dvi puses. Jei pasiskolintume metaforą iš kito niekam tikusio gazuoto gėrimo – užsidenkite akis

Kur dingio mano ietis?

ir priimkite „Pepsi“ lyties iššūkį: kas gali atspėti, kuri iš mūsų namuose ar darbe įprastų elgsenų atėjo iš vyro, o kuri iš moters?)

Mes kruopščiai nagrinėjame, kaip gyveno mūsų tėvai: kokios buvo jų vertybės, kas nešė jiems laimę (ar nelaimę), – ir kančinamės galvodami, ką branginti, o ką išmesti, kai ateina laikas auginti savo pačių vaikus. Mes galime būti daug tolerantiškesni, labiau juos palaikyti ir neteisti be reikalo, bet ore visada tvyros kažkoks nerimas. Slogutis, kurį tik aštrina spaudimas tapti vyrais, kuriais, atrodo, *privalome* tapti, ir padaryti tai nedelsiant. Maloniais ir kartu liūdnamais, kilniaširdžiais, sugebančiais pasiekti aukštumų, bet kartu vedamais savo trapių *ego* ir linkusiais į šiurkštumą. Nevaržomais tradicinių pančių namuose, darbe ar kitur, todėl laisvais daryti, ką nori, tiek, kad kartais radikaliai pasikeičiame pernakt. Amžius nebenurodinėja mąstysenai. Prieštaravimai tampa visuotinai priimtu standartu.

Mes esame keistas mišinys, įkalintas tame pačiame medžio-tojo ir rinkėjo kūne.

Gal mums geriausiai sekasi, kai reikia kautis už gyvybę (į šią bedugnę žiūrėjo daugelis mūsų tėvų ir senelių), kai tvarkomės su gyvenimo pagrindais, kai mūsų veiksmus seka tikros pasekmės – ne tik keli neuždirbti svarai vonios kambario remontui.

Aišku, gal mes ir turtingesni, saugesni, sveikesni, galbūt net emociškai sudėtingesni nei mūsų pirmtakai, bet ar to siekdamas šiandienos vyras nieko neprarado?

Tai nėra sentimentali tirada už vyrų teises. Mes esame dominuojanti lytis ir neturime tiek stiklo lubų, pro kurias reikėtų prasilaužti. Ir kol koks nors moterų klubas neuždaužė manęs susuktu „Guardian“ laikraščiu, pasakysiu viską pats.

Septynios priežastys nerašyti knygos apie vyrų teises

1. Jungtinėje Karalystėje visą darbo dieną dirbančios moterys uždirba 9 proc. mažiau nei tokį pat darbą dirbantys vyrai ir dominuoja prasčiau apmokamuose darbuose.²
2. Moterys sudaro tik 23 proc. FTSE 100 indeksui priklausančių įmonių valdybos narių.³
3. 100–140 mln. viso pasaulio mergaičių ir moterų yra patyrusios genitalijų sudarkymą.⁴
4. Mažiau nei 6 proc. pasaulio valstybių lyderių yra moterys.⁵
5. Jungtinėse Valstijose moteris nebuvo įstatymais apibrėžta kaip „žmogus“ iki 1875 m.⁶
6. Jemeno moterys turi paklusti savo vyrui ir negali išeiti iš namų be jo leidimo.⁷
7. JAE vyras turi teisę fiziškai nubausti savo žmoną, jei jo smūgiai nepalieka žymių.⁸

Aš girdžiu ir palaikau jus. Tai nėra dvikova tarp lyčių, kur viena turi laimėti tiek, kiek pralaimi kita. Be jokios abejonės, bet kuris vyras turėtų reikalauti, kad jo seserys, draugės ar bet kuri kita moteris turėtų tokias pat laisves, teises ir galimybes kaip ir jis.

Kaip ir sakiau, tai ne vyrų raginimas įvykdyti perversmą.

Ten, kur kalbama apie vyrų teisių judėjimus ar meninizmą, eiti nesinori. Man nekaip atrodo, kai dominuojanti grupė skundžiasi išnaudojimu, pavyzdžiui, baltieji jaučiasi diskriminuojami arba anglai dejuoja, kad į juos neatsižvelgiama sprendžiant JK bėdas. Atsipeikėkit.

Nors nekviečiu sukilti ir masiškai deginti trumpikes, vis dėlto prašau suprasti, kad vyrams ateina sunkūs laikai. Per tūkstant-

Kur dingio mano ietis?

mečius nusistovėję vaidmenys ir garantijos nyksta. Esminės vyriškos savybės, kurios visais laikais buvo sveikintinos – heroizmas, agresyvumas kilus konfliktui ir užsispyrėliškas individualumas, – mūsų civilizacijai tobulėjant vis dažniau tampa smerktinos (bet, kad ir kaip keista, vis dar idealizuojamos Holivude). Lytiškumo ribos slankioja ir blėsta, išventinimo ritualai nustumti į šalį, berniukų auginimas tapo priešpriešų loterija, o patenkinti aplink galvą besisukančius lūkesčius darosi vis sudėtingiau.

Žinoma, vyrai yra neginčijamai dominuojanti lytis – tiek, kad kai kurie mokslininkai vadina juos nematomąja lytimi, neverta akademinų tyrimų⁹, – tačiau tarp vyriškos valdžios visuomenėje ir individualių vyro potyrių žioji didelė praraja. Sujungti tai į viena, kaip neretas pratęs daryti, – kuo gi tie *vyrai* skundžiasi, – reiškia nesuprasti savo tyrimų objekto.

Kai kuriose srityse vyrų reikalai tikrai nuėjo šuniui ant uodegos.

Devynios su trupučiu priežasties parašyti šią knygą

1. Vyrai iki keturių kartų dažniau atima sau gyvybę. Tragiška, bet savižudybė yra didžiausias vyrų iki 45 metų žudikas.¹⁰
2. 95 proc. JK kalinių yra vyrai¹¹ (JAV – 92 proc.); be to, už panašaus pobūdžio nusikaltimus vyrai gauna ilgesnes bausmes nei moterys (JAV vyrai už federalinius nusikaltimus įkalinami apie 63 proc. ilgesniam laikui).¹²
3. Visose išsivysčiusiose šalyse berniukų skaitymo įgūdžiai nuo mergaičių atsilieka vienais metais; be to, jiems 6 kartus dažniau nustatomas aktyvumo ir dėmesio sutrikimas.¹³

4. JAV skyrybų bylose tik apie 10 proc. vyrų gauna vaikų globą.¹⁴
5. Vyrams širdies ligos prasideda dešimčia metų anksčiau nei moterims.¹⁵
6. 80 proc. benamių žmonių sudaro vyrai.¹⁶
7. Vyrai dažniau tampa smurto aukomis. Tiesą sakant, 40 proc. smurto šeimoje aukų yra vyrai.¹⁷
8. JK vyrai per savaitę dirba apie 5 val. ilgiau nei moterys (be to, 24-iose iš 25 prasčiausiai vertinamų profesijų JAV smarkiai dominuoja vyrai).¹⁸
9. Kai kuriose vaisingumo klinikose iki 80 proc. dirbtinio apvaisinimo siekiančių porų prašo mergaičių.¹⁹

Truputis. Anešas iš Baršitaklio kaimo Indijoje buvo metams pasodintas į kalėjimą už romaną su piemens žmona.²⁰ Pagal Indijos įstatymus vyras gali būti įkalintas už svetimavimą, o moteris – ne.

Nors ši statistika (ir Anešo įkalinimas) baisi ir niūri, šie laikai kaip niekad geri vyrams. Tokios laisvės būti kuo panorėjus dar nėra buvę. Hedonistinių malonumų – nors vežimu vežk. Tačiau būti vyru nėra taip paprasta. Kita vertus, tai nėra ir *vyrų pabaiga*, kaip džiaugsmingai klykavo kai kurios feministės, bandydamos iškišti savo knygiūkštes. Tai tik naujausias evoliucijos žingsnis.

„Nematomąją lytį“ ignoruojame rizikuodami. Kai vyriškumui iškyla pavojus, jis linkęs pasikeisti ir vėl iškilti į paviršių jau kitais laikais. Vyriškumas niekur neišnyksta, bet išvermingai atsiranda vis nauja maskuote – visai kaip sename žaidime „Užmušk kurmį“. Dažnai iš to nebūna nieko gero. Nieko nuostabaus, kad dešimtmečiais prieš Pirmąjį pasaulinį karą, kai pokyčiai namie ir

Kur dingio mano ietis?

darbe paliko vyrus „skystus“, atsirado besidžiaugiančių mintimi apie karą ir teigiančių, kad karas bus į naudą vyrams. Jei palygintume su šiais laikais, – neskaitant tokių vyrų savigriovos atvejų kaip gėrimas, nesimokymas ar nesirūpinimas psichine sveikata, – drįsčiau teigti, kad „Islamo valstybės“ pakilimas taip pat iš dalies susijęs su užslopintu vyriškumu. Tai siaubinga ir nuodinga sąjunga tarp vyrų susvetimėjimo ir iškreiptos religinio ekstremizmo formos. Ar jaunas vyras, iškeičęs savo „Primark“ pardavėjo uniformą Portsmute į karinius drabužius Sirijoje ir palikęs savo miestietišką rutiną (ir, neabejotinai, lytinę frustraciją), kad galėtų mosuoti ginklu su kitais bendraminčiais, nesivaiko kažkokios vyriškumo iliuzijos? Visose Europos šalyse, kur vyrams trūksta ekonominių priemonių savo vyriškumui įrodyti, klesti kraštutinių pažiūrų partijos. Apskritai nesvarbu, ar kalbame apie namus, ar apie pasaulinį mastą – kai vyriškumo atsargos išsenka, pasekmės neišvengiamos.

Be abejonės, vyras

Nemažai puikių moterų rašytojų – nuo Elizabeth Gilbert iki Caitlin Moran – nuostabiai aprašė, ką šiandiniame pasaulyje reiškia būti moterimi. Todėl nusprendžiau, kad gal bus naudinga parodyti ir vyriškus potyrius, nušviesti klausimą „ką reiškia būti vyru?“ – kad ir kaip asmeniška (ar kartais net naivu) tai būtų – ir suprasti, kaip nekeliant sumaišties padėti atsiskleisti vidiniam vyriškumui.

Jei atvirai, ši tema neišvengiamai skatina subinę gniaužiantį nerimą. Temos, moterims reiškiančios išsilaisvinimą, vyro rankose gali virsti nepadoria, įžeidžiama ar net seksistine rašliava.

Ir, savaime aišku, tai yra *vieno* vyro potyriai – heteroseksualaus baltojo Vakarų pasaulio vyro. Esu tikras, kad tai, apie ką rašau, neliečia vyruko iš Jemeno, kuris svarsto, ar šiandien išleidus savo pačią apsipirkti, nei to pusamžio vyriškio iš Nigerijos kaimo, besiruošiančio vesti savo nepilnametę jaunąją.

Bet ore tvyro nuojauta, kad privalau pabandyti aiškiai išdėstyti, ką reiškia būti vyru. Pasidalinti su kitais vyrais – ir moterimis – tuo, kas dedasi mūsų galvose, geriau save suprasti, išplėsti pokalbio ribas, mesti iššūkį kai kuriems lėkšties žiniasklaidos portretams, vaizduojantiems vyrus kaip neišmanėlius, nesugebančius pakrauti skalbyklės, ir pamatyti, kas slypi už tos šiurpios statistikos.

Valandėlei pakelti akis nuo išmaniųjų, suabejoti normomis, kurias imame už gryną pinigą, ir paklausti savęs: „Ar taip turėtų gyventi vyras?“

Patyrinėti, kiek priklausomi esame nuo savo gyvuliškų instinktų (ar didesnėmis, palyginti su kitų didžiųjų žmogbeždžionių, sėklidėmis galima pateisinti seksualinius nuklydimus?), kaip iš tikrųjų turėtume dirbti, rasti partnerį, plėtoti santykius, išlaikyti sveiką protą, ieškoti kokios nors dvasinės realizacijos, auginti vaikus, reaguoti į pornografijos sprogimą, tvarkytis su savo išvaizda, dairytis, ar kiti pasaulio bičai turi geresnių minčių, ir ieškoti būdų praleisti daugiau laiko su savo „vilkų gauja“. Apskritai bent šiek tiek pakeisti vyrišką diskursą.

Tai štai, už visus tuos kartus, kai mergina, paklaususi: „Apie ką galvoji?“, sulaukdavo tik vangaus galageriško gūžtelėjimo, – štai tas išsvajotas atsakymas. Turbūt tuoj gailėsis, kad klausė.